

Районът на селото не е проучван археологически. Установено е, че в него са съществували праисторическо и антично селище. Има и надгробни тракийски могили. По повърхността са намирани каменен чук, медна брадва, предмети от римско време. На изток от селото е открита статуарна мраморна група на бог Дионис и спътниците му селен, сатир и вакханка. В този район са открити останки от голяма римска вила. На север от селото е *Маза баир*, в който, по предание, в турско време е открита цяла стая – „маза” – с монети. Според същото предание тя е причина за разсипването на околните села Гергевец (в сливенското землище) и *Тавазлий* (*Таусли* в османски документи). Битува предание и за друго селище в м. *Мандрата*.

Самото село *Камен* вероятно е основано по време на османската власт. Най-старото сведение за него е в османски регистър от 1626 г. под името *Демирджилари*. Тогава в селото има 28 християнски фамилии, плащащи поголовен данък „джизие”. През 1634 г. фамилиите са 34, а през 1666 г. – 44. През същата година е регистрирано друго село, вероятно близо до него, с подобно име – *Димурджилер-и кебир* (‘Голямо Димурджилер’) с джизие ханета. Названието на селото през XIX век е *Демирджилый*. Местно предание го свързва с това, че в селото имало много ковачници – „20 къщи и 30 дюгения”. Възможно е името на селото да произхожда от турско диалектно *демирджи* ‘железар, ковач, с наставката -ли, обозначаваща множество. Не трябва да се изключва и и тюркското име *Демир*, *Тимур* = Желязко. Друго предание гласи, че селяните били ратаи в турски чифлици.

По време на османската власт селото е в Сливенска каза. След 1878 г. то е в Сливенска околия. С министерска заповед № 3775 от 7. 12. 1934 г. селото е преименувано на *Камен*. При преброяванията е отбелязано, че през 1905 г. е към с. Крушаре, през 1910 и 1926 г. е самостоятелна община, през 1934 г. отново е към Крушаре, през 1956 г. е кметство, а през 1965 г. пак е подчинено на Крушаре.

След Освобождението турците се изселват. Впоследствие се заселват много цигани, които сега са преобладаваща част от населението.

Родове: *Бозлите*, *Трънките*, *Ръшоалар*, *Арбите*, *Метръшките*, *Моллите*.

През 1905 г. в селото има 137 къщи със 739 жители; през 1920 – 856 души; 1926 – 176 сгради, 177 домакинства, 937 жители; 1934 – 1018 жители; 1965 – 1335; 1985 – 1318; 2001 – 1240 и 2010 г. – 1271 души.

Читалището „Пробуда” е основано през 1932 г. Няма черква.

Основен поминък на населението са земеделието и животновъдството, по-късно лозарство и овощарство (праскови). Край селото е изграден голям свинекомплекс.

Землището на селото е с площ 27,3 кв. км и граничи със землищата на селищата Крушаре, Жельо войвода, Гергевец, Сливен, Тополчане. То е част от Сливенското поле с най-виска точка при р. Тунджа – 130 м. Голяма част е заета от Каменските възвишения, достигащи до 297 м при връх Шекерджата.